

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 4

In de trainingszaal werd het Sawada snel duidelijk dat zijn plan moest aanpassen. Hij dacht de eerste dagen training te geven en aan het eind van zijn verblijf examens af te nemen. Maar na acht jaar wachten wilden de leerlingen eindelijk de eerste zwarte gordels van het land gepromoveerd te zien. Daar had hij alle begrip voor.

De examens zouden plaatsvinden in een lokaal van de lagere school waar de groep gewoonlijk trainde. Sawada was daar al een paar keer geweest om ze aan het werk te zien. De trainingszaal was een loods zonder deuren of ramen, met een tinnen dak en drie houten wanden. De loods was opgetrokken in een hoek van de speelplaats om te schuilen op regenachtige dagen. Met andere woorden, ze maakte deel uit van de speelplaats.

Toen Sawada rond 13.00 uur met de taxi aankwam, had hij niet zoveel toeschouwers verwacht. De duizenden zwarte gezichten van mannen en vrouwen van alle leeftijden op de grote speelplaats vormde als het ware een menselijke vloed die getuige wilde zijn van deze uitzonderlijke gebeurtenis.

Sommigen waren op de takken van de bomen geklommen waar ze leken op grote trossen fruit met ogen die gloeiden in het gebladerte. Veel kinderen waren in de bomen van de speelplaats geklommen. Meisjes verdrongen zich al giechelend op een bureau.

Van meet af aan had Sawada het gevoel dat hij, om de examens goed te laten verlopen, de menigte het hoofd zou moeten bieden. Maar hoe? De menigte negeren? Geen denken aan! Zich beperken tot kihon en katas? Ook niet aan de orde! Het zou een teleurstelling voor de toeschouwers zijn geweest met bovendien het risico op rellen. Erger nog, de kandidaten, gefrustreerd omdat zij hun talenten niet konden tonen,

zouden zich tegen hem keren. Kwestie nu om het publiek te winnen en tegelijkertijd de kandidaten tevreden houden.

Terwijl hij hen observeerde, werd het hem snel duidelijk waar hun manier van uitvoeren van kihon en kata vandaan kwam. Elke groep bootste trouw de bewegingen van hun eerste instructeur na. Dit was een teken van diep vertrouwen. Voor Sawada, voor wie de persoonlijkheid van zijn leerlingen het belangrijkste was, was dit een aangename verrassing. Het was een verademing ten opzichte van de Europeanen met hun opdringerige ego's.

Drie groepen met verschillende stijlen en neigingen deden gelijktijdig de test. Om ongelukken te vermijden stelde Sawada voor de gevechten tussen leden van dezelfde groep te laten plaats vinden. En zoals hij al dacht, weigerden zij dit, als ware krijgers, categorisch. Als strijdmakers kenden ze elkaar veel te goed om al hun talenten te kunnen inzetten, Zelfs al zou dat betekenen dat ze gewond zouden raken. Omdat zij de regels van een shiai niet kenden, zouden zij verboden technieken kunnen gebruiken. Tijdens de warming ups maakten zij inderdaad spectaculaire bewegingen om indruk te maken op het publiek: mawashi geri op hoofdhoogte, ura mawashi geri met de hiel, ushiro geri met de rug naar achteren, enzovoort. Ze waren bijna allemaal lang en slank. Hun lange benen hadden de soepelheid van lianen.

Zo had Sawada, tegen een grote tegenstander, gemakkelijk een trap naar het gezicht ontweken en een tegenaanval uitgevoerd door zich tegen zijn lichaam te duwen terwijl hij zijn hoofd met beide handen bedekte. Tot zijn ongenoegen voelde hij toch een lichte impact op zijn achterhoofd. Burundezen zijn anders gebouwd dan Europeanen of Amerikanen. Met hun meer dan twee meter lengte moet men geducht zijn tegen hun lange benen die als zweepen fungeren.

Toen het langverwachte opening werd aangekondigd, stormde een menselijke vloedgolf de zaal binnen. Een vijftigtal beginners in keikogi probeerden wanhopig de menigte te kanaliseren. Het lawaai overstemde Sawada's stem en iemand fluisterde in zijn oor: "Ik vrees dat de politie tussenbeide komt." Sawada meende dat hij overdreef, maar voelde wel aan dat er niet veel voor nodig was om de situatie uit de hand te laten lopen.

Ondertussen waren de gevechten begonnen. Zoals te verwachten was, waren sommigen van hen zo opgewonden dat ze alle zelfbeheersing verloren en echt begonnen te vechten. Telkens plaatste Sawada zich tussen de kampers en nam soms de meest agressieve in zijn armen om hen te scheiden. Toen een kamper werd neergeslagen voordat hij kon ingrijpen, stond hij op het punt een berisping uit te delen

tot Salvator Kazungu, leider van de andere groep, hem snel toefluisterde "Dat wordt hier niet gedaan!" Deze man met een rond gezicht en gewoonlijk een kalme uitdrukking straalde gezag uit. De menigte was uitbundig, sommigen applaudisseerden en begonnen te dansen. "Het is iemand uit onze familie die het voor het zeggen heeft".

Sawada had geen keus: hij moest zich op Kazungu verlaten. Wellicht, zo zei hij tegen zichzelf, ging het vroeger er ook zo aan toe in Japan. Terwijl de verliezer plat op zijn buik ligt slaat de winnaar zich op zijn borst. Toch was hij zeer verbaasd over de ingewikkeldheid van dit land.

Leider van Puma Karate Club, Salvatore Kazungu, opende de examensessie met een kata voor tweede dan. Een dertigtal toeschouwers op de eerste rij slaakten meteen een luid "Oooh! Het waren niet alleen toeschouwers, maar overwegend familieleden, kennissen en vrienden van de kandidaten. Aan het einde van de sessie ontvingen slechts tien mensen de eerste dan, terwijl ongeveer twintig anderen de laatste kyu behaalden.

De toeschouwers bleven na het einde van de samenkomst. Sawada schreeuwde "Dat was het. Het is gedaan voor vandaag," Omdat niemand aanstalten maakte te vertrekken, vroeg hij om te worden doorgelaten, zodat hij zich kon omkleden in de kleedkamer.

Op het schoolplein liepen jonge mensen in keikogi rond die als kinderen elkaars hand vast hielden, Ondertussen liep een journalist van links naar recht om foto's te maken.

Een van de nieuwe zwarte gordels, een erg lange jongen, tilde Sawada op de armen van twee metgezellen. Die hem moeiteloos de lucht in tilde, net als een dwerg die Samson op zijn schouders nam. Er klonk nog meer geroep en applaus. Sawada, een en al glimlach, moest wel op het gejuich reageren en knikte met zijn hoofd.

Na de officiële plechtigheden vond een receptie plaats in een restaurant met een uitstekende reputatie. Alleen de belangrijkste persoonlijkheden waren uitgenodigd. Een eenvoudige tafel was gedekt in de schaduw van een bosje. Buiten eten in de koelte van de avond scheen gebruikelijk in het land. Het werd donker en zonder elektriciteit werd het moeilijk om de uitdrukkingen op de gezichten van de mensen te lezen. Sawada begon een beetje gewend te raken aan deze wereld. Het is beter te genieten met wat ons overkomt.

"Ik ben erg blij om te zien dat jullie allemaal, door de verdienste van hard werken, vandaag een gordel zo zwart als de nacht dragen". Met deze woorden begon Kazungu in het Frans zijn toespraak.

De Puma Karate Club bestond aanvankelijk hoofdzakelijk uit Rwandese emigranten. Maar de verantwoordelijkheid werd aan Burundezen gegeven omdat het hun land was. Burundiër Kazungu moest wel een imposante man zijn om aan het hoofd te staan van driehonderd mensen.

(Brief aan: Federatie van Japan Karatedo, Wako-kai Kantoor)

Geachte mevrouw, mijnheer,

ik hoop dat mijn vorige brief u goed heeft bereikt.

In het enige postkantoor van de hoofdstad van dit land zijn er meestal maar vier of vijf bedienden. Enkel als er mooie meisjes aan de balie staan, is het er erg druk (de jongeren van de stad komen dan een praatje slaan), anders is het er verlaten... Ik vraag me zelfs af of het mogelijk is om post per vliegtuig te versturen vanuit zo'n plaats.

Officieel heeft de federatie in dit land drie groepen. De Puma Karate Club (270 leden van de Wako Ryu), de Seiken Karate Club (180 leden van de Shuri Te tendens) en de Sanchin Karate Club (150 leden van de Naha tendens, die in de toekomst waarschijnlijk zullen overstappen op Wako).

Zoals ik in mijn vorige brief al schreef, denk ik dat al deze groepen qua competentie en ijver vergelijkbaar zijn met Europese clubs.

Wij hielden onlangs het eerste dan-bevorderingsexamen in dit land, waarop tien zwarte gordels (waaronder twee Nidan) werden onderscheiden. De lijst met namen is bijgevoegd, u kunt dus de diploma's op hun naam uitschrijven.

Draag zorg voor uzelf, want u heeft het ongetwijfeld erg druk.

....